पशवः पशुपुरोडाशा वा स्युर्जुह्वुपभृतोरुपस्तीर्य जुह्वामवदायाभिघार्योपभृत्यवदायानभिघार्योत्तमस्याभिघारणमनु सौविष्टकृतमभिघारयेद्यत्र क्व च सहोपभृत्तदेवमेव[1] कुर्यात् इन्द्राग्निभ्यां पुरोडाशस्यानुब्रूहीत्याश्राव्याहेन्द्राग्निभ्यां पुरोडाशस्य प्रेष्येति इष्टे स्विष्टकृता प्रचरत्यग्नये पुरोडाशस्येति सम्प्रैषः पुरोडाशयोः पुरोडाशानामिति चेडामुपह्वय पृषदाज्यस्य स्रुवेण वेदोपयामेनादायाह घृतꣳ हविः शमिताऽरिति घृतमिति शमिता प्रत्याहैवं मध्यऽएवं गवेति ॥ अतः पशुपुरोडाशे पात्रासादनादि भागपरिहरणान्तं संनिपत्योपकारकं सर्वं पृथक्कर्तव्यम् आराडुपकारकं तु प्रयाजादि पाशुकमेवात्र प्रसङ्गादुपकरोति साधारणमेव भवतीति सिद्धम् ।

पशुर्दक्षिणा धेनुर्वरो वा मार्जिते[2] ॥२९॥ संनिधानात् पशुपुरोडाशेडामार्जनान्ते गवादिजातीयः पशुर्दक्षिणा अथवा धेनुर्दक्षिणा अथवा वर इति · वरशब्देन ऋत्विगभिलषितं हिरण्यवस्त्रगवादिकं यज्ञमानेन दातुं शक्यते तदभिधीयते । मार्जितऽइति ग्रहणाच्च भागपरिहारोऽपि पश्विडामार्जनपवित्रप्रतिपत्त्यनन्तरमेव प्राकृतक्रमेण कर्तव्य इति युक्तम् । अपरे तु इत्थमेव कुर्या॰नयेदिति (११. ७. २. ५) वचनादिडाभक्षात्पूर्वमेव दक्षिणादानमिच्छन्ति तेषाम् मार्जितऽइत्युत्तरसूत्रे[ण] सम्बध्यते मार्जिते शमितारꣳ शास्तीति एतच्च व्याख्यानं युक्तमिवाभाति · परं तु मार्जितऽइत्ययमेव[3] उत्तरसूत्रेण सम्बध्यमानो व्यर्थ एव भवति मार्जनानन्तरं शमितुः शासनस्य श्रुतिविरुद्धत्वात् श्रुतौ पशुपुरोडाशेन प्रचर्याथ पशुं विशास्तीत्युक्तम् (३. ८. ३. ३) अतो मार्जनानन्तरं पूर्वं पशोर्विशसनाद्यधिश्रयणान्तम् ततः शमित्रनुशासनमिति · तस्मात्पूर्वसूत्रेणैवोपपत्तौ मार्जितऽइत्यस्य सम्बन्धः । अत्राचार्येण पश्वधिश्रयणानन्तरं पशुपुरोडाश उपदिष्टः स तु वपामार्जनानन्तरमेव कर्तव्यः शतपथे तथा श्रुतत्वात् यद्देवत्यः॰र्वपतीति (३. ८. ३. १) प्रकृत्याथ यद्वपया प्रचर्यैतेन पुरोडाशेन प्रचरतीत्युक्त्वा (॰२) अथ पशुं विशास्तीत्युक्तम् (॰३) · तथा अभिषेचनीयेऽपि स वै दीक्षते स उपवसथ्येऽग्नीषोमीयं पशुमालभते तस्य वपया प्रचर्याग्नीषोमीयमेकादशकपालं पुरोडाशं

१) ॰भृतदे॰ ABC. २) वरो वा ॥७॥ मार्जिते M. १ ३) Thus C. B sec. m. इत्येव A.